

Bedkommende, dersom Statskassen eftergav sin Fordring. Eftergivelsen fra Statskassens Side viste jeg vilde i Virkeligheden kun være 400 Rbd.; men, regne vi med, hvad Eftergivelsen vil være, for disse offentlige Stiftelsers Bedkommende, vil det jo forholdsvis blive en ligesaa stor Eftergivelse, som altsaa ogsaa det Offentlige, kun under en anden Skikkelse, vil komme til at gjøre. Nu er der Spørgsmaal, om Rigsdagen bør eftergive disse 400 Rbd., og der maa jo med Hensyn hertil forskellige Forhold komme i Betragtning; der maa, som ogsaa ganske rigtigt er oplyst af det ærede Finansministerium, foretages en Undersøgelse af, hvorledes denne Mand's Efterladte stod med Hensyn til deres Udkomme, og der er da oplyst, at hans Enke har aarligt af Enkekassen 400 Rbd. og i Pension 331 Rbd. tilfammen 731 Rbd. og derhos fri Bolig alene med den Forpligtelse, at vedligeholde denne Bolig indvendig. Dette Beløb af 731 Rbd. forekommer mig at være en saa betydelig Indtægt for en Enke, at jeg ikke kan see, at der i skulde ligge nogen særlig Opfordring til Eftergivelse. Der er anført, at der findes 5 „uforsørgede“ Døtre, men Ordet „uforsørgede“ er her brugt i en Forstand, som jeg ikke formaaer at anerkjende for berettiget efter mit Kjendskab til det danske Sprog, og jeg troer heller ikke, at det kan anerkjendes efter Lovgivningens almindelige Begreb. Lovgivningen har ved Pensionsloven antaget Døtre over 18 Aar for saadanne, der maatte kunne forsørge sig selv, og kan altsaa ikke anerkjende, at Udtrykket „uforsørgede“ gjælder for Døtre, der ere over 18 Aar. Jeg mener ogsaa, at den allerførste Deel af Folket maa lade sine Døtre ernære sig selv, for de have opnaaet denne Alder; jeg troer ikke, at det vil falde den store Deel af Folket ind at sige, at de have uforsørgede Børn, naar de have confirmerede Børn. Den store Masse af Folket anseer sig ikke for berettiget — for at tilvende sig Et eller Andet — at

paaberaabe sig, at de have uforsørgede Børn, naar Børnene ere confirmerede. Jeg kan derfor i dette Tilfælde ikke gaae ind paa Udtrykket „uforsørgede Børn“, da det er oplyst i Motiverne, at bemeldte Døtre alle ere over 18 Aar, — der staaer vel ikke, hvor gamle de ere, men der staaer, at de ere over 18 Aar. Det forekommer mig altsaa, at der ei heller af det Hensyn er Grund til at eftergive disse 400 Rbd. Der er fremdeles anført som Finansministerens Grund til denne Indstilling, at Enken ellers vilde blive berøvet sine Giensdele; men jeg skal tillade mig at oplyse, at idet Curatoren for de nævnte offentlige Stiftelser har sagt, at han kun eftergiver Fordringerne for disse 2 Stiftelsers Bedkommende, naar Statskassen eftergiver sin, har han tilføjet; „men skulde det ikke skee, og jeg gjør disse offentlige Kassers Ret gjældende, kan jeg dog forstikke, at jeg ikke skal undlade at gjøre alt Muligt for at understøtte og hjælpe den Bedkommende“. Man vil altsaa see, at det blot vil være under en anden Form, at Curator har tænkt at yde, hvad Godt han maatte ville yde, men at Eftergivelsen fra hans Side sandsynligvis vil blive den samme. Naar jeg sammenholder Alt, hvad jeg her har anført, tænker mig den tidligere meget betydelige Nedsættelse, og tænker mig den Virkning, Exemplet vil have, om et saadant Forslag maatte blive vedtaget af den lovgivende Magt eller ikke, saa har jeg for mit Bedkommende troet, at burde sætte det ærede Thing istand til at kunne udtale sig særskilt over dette Punkt, ved at forlange, at det særskilt sættes til Afstemning. Idet jeg saaledes er overvejelende af den Mening, at jeg maa stemme mod dette Forslag, vil jeg ikke videre udtale mig med Hensyn til, hvorledes Thinget i det Hele maatte stille sig dertil; jeg vil overlade til Hver især at bedømme, hvorvidt han vil tillægge de af mig anførte Betragtninger et saa stort Værd, som jeg tillægger dem, eller ikke.